

BODA MAGDOLNA

eloltott máglya

gyereknek se voltam
jó anya. babáim a baba-
házban hagytam
azt is elfeledtem hogy vannak
az utcákon fára másztam
vagy becsöngettem a házakba
aztán elszaladtam

Gyuri bácsi mutatóujjával
fenyegetve kiáltotta utánam
az ördög bújjon beléd

belém bújt

azóta folyik az ördögűzés
egyszer majdnem sikerült
elhordták alólam a rőzsét
puha szalmára fektettek

tévedtek és én is
az angyaloknak se kellettem

ha addig

nem hinném, hogy parfümöt
neveznének el rólam
bm5 vagy bm mademoiselle
se tescó takarékos
se saját márkást
már lassan öregszagom lesz
nem gyöngyvirág
legfeljebb hagymástojás
a színek is változnak velem

babarózsaszín és ciklámen
egyszer csak átmegy agyagszínbe
hogy mutasson rajta a gyászolók
virága na és a zene
az anyapuszis altató után
rock majd Bach fúga
végül csak valami lassú induló
nincs más hátra
ha addig meg nem süketülök

befogom a fülem

FAQ

már nem hiszek a kioldott nyakkendőkben
a fiókban felejtett fél pár zoknikban
a sietős csomagolásban
mert nem lehet emberekből
emberekbe ki-be járkálni

nézem a képeket
a falamon
feketék fehérek

színezem

a nappal megoldva

de éjszaka a falak közelítenek
és mind egészen rám hajol
összenyomják a gyomrom mellkasom
nem bírok menekülni
a múlt penészes romjai alól

vajon milyen lesz az az örvény
milyenek az utolsó hangok
az utolsó kép
hol ér testet az utolsó érintés
érvényes lesz-e a gravitációs törvény
vagy én is angyal vagyok?

luxushajón

keresem a jegyem

tárcámból megsárgult
fotók bújnak elő
mindenféle rejtekhelyről
töredezett lakkréteggel

ez itt a nagyanyám volt
ez az anyám
ez meg a testvérem

benn a kabinban az asztalon
egy üveg Dom Perignon
az ablakon át is hallatszanak
a régi Aznavour slágerek
de beakad a tű
ismétlődő évszakok
szeret-nem szeret

beteggé tesz minden érintés
nem enged megragad végleg
csupa kék zöld folt a szívem

megfordítom a bakelitot
a hátulján őrrjítő recsegés
de lehet hogy jéghegy

délibáb

úgy tartja poharát
a balkon párkányán
hogy látom a várost
az üvegen át

nézem a száját
a szavak úgy csúsznak ki rajta
mint elrontott playback
mégis reggelig hallgatnám

pici kavicsokat dobálok le
a balkon virágládáiból
a sűrű koppanás felráz
és hogy az estnek íze is legyen
elrágcsálok két petúniaszirmot

nézem a csillámló várost
látom magam hátulról
ahogy kísétálok belőle
egy Christian Dior szkafanderben

fernandók

pasik? kérdi majd Mónika
absztinens vagyok
a pasik meg jól
köszönik és én is
gyáva lettem?
szerelemkergető lepkehálóm
a sarokban
igazából semmit sem várok
nézem a Romantikát
tömöm magamba
a pörkölt sósmogyorót
és a csipszet ezerrel
ez úgy jó ahogy rossz
néha gyötör a hányinger
hogy egyetlen vizuális inger
Fernando és Juan Miguel

lesöpröm magamról a morzsát
testemen hiányzó érintések
pigmentfoltjai
így nem fáj